

šwojich dwanaće póšłow do wšeho šwěta póšłał wšěm štworjenjam ewangelijon přědowacź, tebje prošymy, dokeľž šu žně wulke a je šwěrných džělaczerjow mało, a twój šhudy, hubjeny lud rošpróšcheny šhodži, kaž błudžaze wowzy, ty chzynł se šchědriveje šmilnošće, hnady a miłosćiwosće šwěrných džělaczerjow do žnjow póšlacź a šwoje rošpróšchene wowzy šašo hromadžicź, se šbóžnej paštwu našycźicź a trošchtowacź, šo bychy wšchitzy cźlowješkoj twoje šwjate mjeno šhwalili, cześćili a pošběhowali a šo tebi ša tajku šmilnošć a dobrocźiwosć džakowali, kiž šy š Wótzom a šwjatym Duchom živy a knježišć do wěcźnošće. Šamjeń.

101.

Modlitwa ša pošutny džěń pšchi kónzu žyršwineho lěta.

Šnježe, šmil šo nad nami wšchitkimi, dowjedź naš se šwojim šłowom prawje hłuboško do naš šamych. Pošaž nam, kaž šašalka a njemudra našcha wutroba je. Pošaž nam, kaž njedžakni šmy pšhecźiwu twojej šwěrnosći a šmilnošći. Njedaj nam paš jenož wohladacź, kaž to hłubina je, ale daj našchej wutrobje tež tu hłubinu šacžucź. Ach Šnježe, šhto dha by pomhało, hdy bychmy šwoju winu jenož widžili, niz paš šacžuwali? Šosom nima pošutnych šylšow, te ma jenož wutroba. Šosom njetwola š hłubiny š tebi; jenož wutroba twola. Ach, hdy by tola raš bylo, šo bychy hrěchi našchemu žykemu cźlowješkej prawje šprawnje žel cžiniše. Šdy by tu tola njebyło hołnych šłowow a prošdneho rěcženja! Šdy bychmy tola woprawdže ša wodacžom twola, kaž jeleń pošymnej wodže jachli. O Šnježe, špožcź nam to; špožcź nam to! A š tajkeje hłuboškošće cžehń našche wutrobje š tebi. Šdže dha chžemy hieč? Šenož do twojeje